

SNY?!

Minipovídka autorek Lindy Peťovské a Anety Málkové,

žákyně 8. A ZŠ U Vršovického nádraží

„...v pěti letech mi přistál mozek na noze...”

Světlo. Ráno. Konečně ráno. Vstal jsem. Je 7.30 a ptáci cvrlikají. Moje noční můra je pryč...

Snídaně se skládala ze dvou vajec a pomerančového džusu. Jako každý den jsem udělal pár cviků, které nebyly pro mne moc obtížné. Moje tělo mě bolelo po příšerné noci. Chtěl jsem myslet na něco jiného a ty vzpomínky na onu noc zcela vymazat z hlavy, proto jsem se rozhodl uvařit oběd.

V ledničce nic nebylo. Vzal jsem si tedy tašku a pár korun. Zamknul jsem dveře a vydal se na dobrodružství. Schody. Mám štěstí, že jsem na tom líp než mí vrstevníci. Držel jsem se za zábradlí a pomalu, krůček po krůčku překonával sám sebe. Venku byla strašná zima. Pravou rukou jsem si držel klobouk a levou tašku. Foukalo. „Dobrý den, pane Matoušku. Jak se máte?“ Stařenka, paní Nováková, se usmívala od ucha k uchu. Měla velice bledou kůži, propadlé oči a zfialovělé rty. Krátké šedé vlasy jí poletovaly. „Dobrý den i Vám. Dobře a vy? Nechcete pomoci s těmi taškami?“ Paní Nováková zavrtěla hlavou a zdvořile poděkovala. „Vy jste byl vždy gentleman, že?“ Usmál jsem se a kývl hlavou na pozdrav. Opětovala ho. Každý se vydal vlastní cestou. Každý svého štěstí strůjce...

Poobědval jsem a zapnul televizi. Jako vždy v ní nic nebylo. Proto jsem si radši vzal knihu a prolistoval jsem ji. Začal jsem pomalu dýchat. Víčka byla těžší a hlava padala pomalu dolů. Knížku jsem položil na stůl a brýle taktéž. Ruce jsem sepnul, hlavu zaklonil a dovolil na pět minut si zdřímnout...

Pobíhám po kuchyni okolo maminky, která právě připravuje krupicovou kaši. Maminka se zlobí, protože jsem ji při běhu omylem zatáhl za sukni.

„Jdi si hrát ven!“ zvyšuje na mě hlas. Svěsím hlavu, tiše se omluvím a odcházím do předsíně. Obuji si své boty, které mi přivezl strýc z Ameriky. Byly již sice staré a obnošené, nosil jsem je ale i tak tuze rád.

Utíkám si tedy hrát na zahradu, která patří k baráku, ve kterém bydlím s maminkou a tatínkem. Většinou si hrají s ostatními dětmi na pískovišti, ale dnes je pod mrakem a vypadá to, že bude každou chvíli pršet, proto si na písek sedám sám. Stavím si hrady z písku, které se mi ale pomalu rozpadají. Všimám si, že je v rohu pískoviště mravenčí hnízdečko. Přisedám si tedy blíž k rohu a stavím jim u jejich hnízda různé kopečky a hrady. Jeden z mravenců mi vleze pod tričko, kde mě kousne. Bolí to a chce se mi brečet. Proč se ke mně takhle zachovali, když jsem se jim snažil postavit krásné místo, které by si mohli prolézat, jak by se jim zlíbilo?

Jsem na mravenečky velmi naštvaný a přemýšlím, jestli bych jim neměl svůj výtvar zničit, když se mi za něj poděkovali takovýmto způsobem. Začíná však pršet, tak se zvedám a utíkám domů.

Doma na mě již čeká krupicová kaše, kterou máme k večeři. Tatínek přišel domů chvíli přede mnou, hubuje mi, že jsem si před jídlem nešel umýt ruce a rovnou jsem si šel sednou ke stolu. Ruce si jdu tedy umýt a rychle usedám k jídelnímu stolu. Krupicovou kaši mám strašně rád, i přesto, že ji míváme opravdu často. Za chvíli mám talíř prázdný a vylizuji ho jazykem. Rodiče se mi smějí a jsou šťastni, že tolik jím.

Po večeři si lehám do postýlky a objímám svého jediného, ale nejlepšího plyšáka. Maminka za mnou po chvíli přijde do pokoje a tahá mě z postele. Nebyl jsem se totiž ještě mýt, ani jsem si nečistil zuby. S únavou vstávám a maminka mě odvádí do koupelny, kde mě umyje a potom dohlíží, abych si správně vyčistil zuby. Jsem už strašně unavený. Pak si můžu konečně lehnout a vyslechnout si další příběh, který mi dnes bude maminka číst. Jenže než příběh dočte, usnu a nevím, jak příběh končí. To se mi stává pořád.

Probouzí mě rámus, nevím co se děje. Cítím něco studeného a velkého vedle své tváře, otáčím se tedy k tomu tělesu, jenže nevím, co to je. Chvíli těleso pozoruji a pak se zvedám z postele, abych došel pro tatínka. Rodiče jsou ještě vzhůru a vypadají, že se ještě ani jít spát nechystali. Myslí, že jsou nervozní. Otáčejí se ke mně a mračí se. „Proč nespíš?!“ křičí maminka „Jdi zas spát!“

Tatínek nic neříká. Přichází k němu a povídám mu, že mám na posteli něco studeného a velkého. Dívá se na mě a myslím, že nechápe, co se mu snažím říct. Jenže to já také ne, protože nevím, co to vlastně na tom polštáři leží. „Pojď se kouknout“ říkám mu. Jde tedy za mnou do mého pokoje, a když spatří těleso na mém polštáři, vidím ho najednou

vyděšeného a zároveň vzteklého. Křičí různé věty a slova a maminka přibíhá do pokoje, aby zjistila, co se děje. Zblělá jí obličej a musí si sednout

na křeslo vedle postele, protože se jí udělalo mdlo. Stoupám si vedle ní a hladím ji po hřbetu ruky. Nechápu, co se děje. Tak jsem potichu a čekám, co se bude dít. Tatínek, stále s křikem, odchází do předsíně, kde zvedá kýbl a utíká s ním na zahradu. Vrací se s kýblem písku. Nadává a nazývá to „zápalnou bombou“. Dostávám strach, každý přeci ví, že bomby ubližují lidem. Začínám plakat a tulím se k mamince, které vypadá, že neví, co se děje. Tatínek bere zápalnou bombu a dává ji do kýble s pískem. Odchází někam pryč i s kýblem, ve kterém je v písku schovaná bomba. Maminka se třese a já pláču. Někdo silně bouchá na dveře...

„Pane Matošku -buch,buch- haló pane Matoušku. Jste tady?“ Koukl jsem se na hodiny: 17:45. „Ano! Už letím.“ Mé tělo volalo o 20 minut spánku navíc, ale to bych nebyl gentleman, kdybych neodpověděl. Obouma rukama jsem se opřel o křeslo. Snažím se vylézt z křesla, ale nedaří se mi. „Počkejte chvíličku.“ Ještě jeden pokus. Zabral jsem víc. Povedlo se. Otevřel jsem dveře. Vykoukla na mě vrásčitá tvář s bábovkou v ruce. „Co si přejete -úsměv- paní Nováková?“ Dveře jsem otevřel o něco více. „Přinesla jsem Vám bábovku -opětování úsměvu- s kakaem a mléko. Mohu dále?“ Sakra zapomněl jsem uklidit. „Ale jistě. Pojdte dál.“ Přidal jsem do kroku. Nádobí z oběda jsem sklídil ze

stolu a vytáhl jsem ubrus. „Co si dáte k pití?“ Vytáhl jsem skleničky. Svůj šedý kabát si položila na gauč. Sundala si červený šátek a uložila jej vedle kabátu. „To, co obvykle, prosím.“

Paní Nováková mi snad dvě hodiny vyprávěla o svých starostech. Jak se nemůže zvednout z postele, jak jí bolí kosti a jak už nezvládá schody. Jako kdybych ty starosti neměl taky. Tak jsem jenom zdvořile přikyvoval a usmíval se. To byl můj dnešní úkol. Předstírání zájmu. Ale musím uznat, že bábovku měla skvělou.

Sedl jsem si na gauč a otevřel noviny. Žvásty, žvásty a zase samí žvásty. Kdy už se svět poučí? Zase se to stalo. Ten samí rituál jako dnes odpoledne. Víčka byla těžší. Dýchal jsem pomaleji. Zavrtal jsem se hlouběji do gauče. Hlouběji a hlouběji. Nemůžu tady usnout. Tady ne. Ráno bych už neměl kosti. Byl bych troska. Gauč ne.

21:02. Pomalu jsem se zvedl. Postel byla měkká, ale zároveň tvrdá. Povlečení vonělo levandulí. Úžasné. Vyčistil jsem si zuby a oblékl jsem si pyžamo. Pantofle jsem schoval pod postel. „Kde je sakra ten budík?!“ Počkat. Na co potřebuju budík? Do práce přece už nechodím. Usmál jsem se sám pro sebe. Už zapomínám. Zhasnul jsem lampičku. Odplul jsem do říše snů. Zase...

Tma. Světlo. Malé světlo na konci tunelu. Je to konec? Mám tam jít, nebo se mám vrátit? No tak Miloši, je to přece jenom sen. Co bude asi na konci?

Vlak. Ale ne, vlak! Nemůžu se pohnout. Světlo se přibližuje. Zemřu ve snu. Jak milé. Něco se mě dotklo. „Miloši, ty blázne! Chceš se zabít?!“ Ležel jsem na zemi. Byla ještě vlhká od ranní rosy. Malý kluk ležel vedle mě.

Zajisté můj zachránce. Hlasitě jsme oddechovali. „Kdo si?“ Klekl jsem si. Kluk se snažil popadnout dech. Také si klekl. „Ale Miloši –usmál se- ty nevíš, kdo jsem? Božíňku –šáh mi na čelo- nejsi nemocný? Proč se vlastně ptám? Ty si nemocný celej život, ale na hlavu.“ Plácl mě do zad a smál se. Kdo to k čertu je? „Budu předstírat, že vím, kdo jsi. –krajina je zvláštní, jako kdybych tady už někdy byl- Proč jsi v bílém rouchu?“ Všude byla zeleň. Vedle kolejnic byl les. „A já budu předstírat, že tu tvou praštěnou hru hraju taky. -postavil se a natáhl ke mně svou ruku- „Jmenuju se Zdeněk a ministruji.-podal jsem ruku- A myslím si, že ty taky. Měl by sis pohnout, kněz se bude zlobit.“ Chytil mě za ruku a vedl mě. Utíkali jsme. Sny jsou vážně bláznivé.

„Na tohle si vem na sebe.“ Zdeněk mi podal bílé roucho. V kostele jsem nebyl ani nepamatuji. Byla tady strašná zima, i když venku bylo příjemně. Kdyby tady nebyla taková zima, tak bych protestoval. „A ještě tohle.“ Podal mi kadidlo. „Dneska si vážně mimo, Miloši.“ Zdeněk mě chytil za ruku a vedl mě.

„Musíte se modlit každý den. Ráno, jako poděkování Bohu za to, že jste se probudili. V poledne za dary od Boha a aby každý oběd byl tak hojný jako ten dnešní. Večer musíte poprosit Boha, abyste se ráno zase probudili. Bůh je milosrdný. Nařídil Vám, abyste se modlili jenom třikrát denně. Některá náboženství se modlí celý den. Ta jsou špatná...“ Ten hlas odněkud znám. Zařadili jsme se za chlapce, kteří stáli a poslouchali knězovy žvásty. Kněz se otočil ke mně. Ó můj Bože, to je on! To je to prase! „Tady jste pánové! Kde jste byli?“ Babky v první řadě začaly pomlouvat. „Omlouváme se Vám a

všemocnému Bohu. A především V...“ „Ticho!“ Všichni ztichli. Všichni nevěřícně čuměli na rozzlobeného kněze. „Jak se opovažujete lhát Bohu! Vy jedni uličníci!“ Jak mě to nazval? Kdybych mohl, vyškrábal bych mu oči. Tenhle kostel je jedna velká lež! Spálil bych tu lež provždy. Ukázal bych všem pravdu. „Zastav se u mě po mši Zdenku! Musíš pykat za své hříchy. Za lhaní!“ Chytil jsem se za židli pode mnou. Já to snad nevydržím! „A ty Miloši –ukázal na mě- si zasloužíš můj obdiv. Radši si nic neřekl. Kál ses ve svém vnitru. -otočil se zpátky k lidu- Bratři a sestry, berte si tento příklad k srdci. Radši mlčte a poslouchajte! Bůh Vám to odpustí.“

A dost! Naposledy jsem se koukl na výhrůžné gesto kněze. Utekl jsem. Jsem zbabělec! Měl jsem mu jednu vrazit. Místo toho jsem utekl...

Seděl jsem na hrobě. Přál jsem si, vrátit se zpátky domů. Domů ke vrásčitému úsměvu, který dělá nejlepší bábovky. Domů k levandulovým polštářům. Domů.

Lidé vycházejí z kostela. Ještě poslední dotek vraha a potom domů. Vraha nevinnosti. Musím zabránit další vraždě. Proto jsem se vydal do kanceláře kněze. Otevřel jsem dveře. Na židličce seděl Zdeněk a okusoval si nehty. Byl nervózní. „Za to ti fakt děkuju! Teď dostanu výprask i za tebe!“ Ohlédl jsem se za sebe, jestli někdo nejde. „Musíš okamžitě vypadnout!“ Už jsem nešeptal, ale křičel. „Blázníš? Najde si mě a budu tejden bez oběda. Radši budu trpět, než bych zmeškal čtvrtkový knedlíčky s mákem!“ Kroky. Někdo se blížil. „Zdenku musíš okamžitě vy...“ Kněz se mi dotkl ramene. „Ale ale copak to tady máme? Ztracenou ovečku? Okamžitě vypadni, nebo zejtra nedostaneš kompot.“ Odstrčil mě. Upadl jsem. Surově jsem bušil na dveře. „Pusť ho ty vrahu!“ Nemělo to cenu. Moje malilinkaté ručičky neudělaly žádný rámus. Ve dveřích byla malá dírka. Přesně na moje oko. Kněz si sedl vedle Zdenka. Nařídil mu, aby si klekl. Svou velkou ruku si položil na jeho hlavu. Pomalinku ho po ní hladil, zatímco Zdeněk se modlil a prosil Boha o odpuštění...